

itaque exiguum proficisci ab eo potest, quod aëra moueat: exiguum verò cum sit, velociter per amplas superiores fauces fertur. At viris ætate vigentibus hic amplior habetur, vt etiam ad testiculos pertinet. Itaque aër plurimus est, qui inde propellitur: tardior ergo cum transeat, merito grauior reddi potest. 35 Cur homines lingua hæsitantes, loqui nequant voce submissa? An quòd offensaculo quodam vox sistitur, retineturque. Sed cum non pares requirantur vires, aut similis motus, cum quicquam non impedit motum, cum que impedit, entendum omnino est: vox autem motus est, vocè que altiore solent emittere, qui pro viribus conantur. Ergo cum ad expellendum quòd obstat entendum sit, altiùs eos loqui accessit est, qui lingua huiusmodi vitio tenentur.

36 Cur iidem illi trepidantes magis, quam vinoletari, hæreant lingua? An quoniam affectus hic similis generi stuporis, quam apoplexiam vocamus, parti interiori cuiuspiam tribendus est, quam partem mouere nequeant impediens propter suam refrigerationem. Vinum igitur, quod natura calidum est, refrigerationem ollit, trepidatio facit. Est enim trepidatio, metus quidam: metus autem, refrigeratio est. 37 Cur strepitus extrinsecus, magis intus auditur, quam intrinsecus foris? An quòd intrinsecus, quum vasti, immensaque adeat spatia, discerpitur, dissipaturque, vt pars eius vel minimè, vel minus sentiri possit. Extrinsecus verò, cum vox sese in locum arctiorem, stabilioremque aerem conferat, vniuersa ingreditur: itaque cum maior sit, non immeritò melius potest audiri. 38 Quam ob causam qui lingua hæsitant, melancholico habitu constant? An quòd propter sequi imaginationem, non nisi esse melancholicum est. Hæsitantes autem illi tales proculdubio sunt. Imperus nanque dicendi præruit, anteceditque facultatem eorum, vtpote cum animus vifa sequatur. Balbis etiam idem accidit: hos etenim omnes membra vocis accommodata tardiora habere, certum est. In indicium verò, quòd tales vinoletari redduntur, cum suas maximè imaginationes, non rationem sequuntur. 39 Cur porrum profit ad vocem sonoram? Nam & pernici commodum eadè in re nouimus. An quòd allium quoque elixum delinit, & quidem porrum lentitià quandam obtinet, quæ fauces detergere possit. 40 Cur cætera animalia vocè tum acutiorem emittunt, cum validiora sunt: homo autem cum inualidior est? An quòd homo inualidus exiguum aëra mouet,

Α ὥστε ὀλίγον ἐξ αὐτῶ τὸ ἀδυνατῶ τὸν ἀέρα ὀλίγονος ὃ ὦν, ταχὺ φέρεται δι' ὑπέρος τῆ αἰω φάρυγγος) ἀκμῆζοισι ἢ ἢ ἀσθροῦ μῆροισι δῖςεται ὅσῃ, ὥς ἄρα ἢ ὅπῃ τῶν ἔργων ὥστε ἢ πλείων ὅσῃ ὁ ἀσθροῦ μῆρος βραδύτερον οὐκ εἰδῶν, βραδύς γίνονται. λέ διὰ τί οἱ ἰσχυρότεροι οὐ δυνάσται διδύμεζοισι μικρόν ὅπῃ ἰσχυρῶν τῶ φωνῆν, ἐμποδίζοντός τινος ἢ αἰσῆσι δὲ ἐπιφύσει οὐ δὲ ὁμοίας κινήσεως, μὴ ἐμποδίζοντός τε τῶ κινήσιν μηδενός, καὶ ἐμποδίζοντός, βραδύσεται δὲ ἢ δὲ φωνῆ κινήσεως ὅσῃ μείζον δὲ φθέγγον) μᾶλλον οἱ τῆ ἰσχυρῆ χροῦ μῆροι. ὥσῃ ἐπὶ ἀνάγκῃ ἀποβιάζεσθαι τὸ πωλὺν, ἀνάγκῃ μείζον φθέγγεται τῶ ἰσχυροφῶνι. λς διὰ τί δὲ ἀγωνιστῶν μῆρ, μᾶλλον ἰσχυρότεροι γίνονται. ἐν δὲ τῆς μάχης, ἢ πόνου, ἢ ὅπῃ ἀσποπληξίας ὁμοίον ὅσῃ τὸ πᾶντος μέγος πινός τῶ ἐντός, ὁ ἀδυνατῶσι κινεῖν ἐμποδίζοντες διὰ τῶν κατὰ φύσιν ἢ μῆρ οὐκ οἶσι. φ, φύσι ἀεργός ὦν, λυεῖ τῶν κατὰ φύσιν μᾶλλον ἢ δὲ ἀγωνία, πῶσῃ φῶσος γάρ πῃ ἢ ἀγωνία. ὁ δὲ φῶσος, κατὰ φύσιν. λς διὰ τί ἔξωθεν εἰς τὰς οὐσίας εἰσκακοῦται μᾶλλον, ἢ ἐσωθεν ἔξω; ἢ ὅπῃ ἐσωθεν ὁ ἦφος διὰ τὸ ἀκμῆς εἶ) διασπῶν) D ὥστε οὐχ ἰσχυρὸν ἔκαστον μέγος ἀκούσθω, ἢ ἢ πόνου, ἔξωθεν δὲ ἐσω εἰς ἐλάττω τύπον καὶ ἀέρα ἐσώται, ἢ φωνῆ βραδύσεται, ἀσπῶ ἀεργῶν ὥστε μείζον οὔσι, κρούεται μᾶλλον. λη διὰ τί οἱ ἰσχυρότεροι μελαγχολικοί, ἢ ὅπῃ τὸ τῆ φαντασία ἀκολουθεῖν τὰ χροῦ, τὸ μελαγχολικὸν εἶ) ὅσῃ, οἱ δὲ ἰσχυρότεροι, τοιοῦτοι. πωσῶν τῶ ἢ ὄρμη τῶ λέξην E τῆς δυνάμειος αὐτοῦ, ὥς ἀπῶν ἀκολουθούσης τῆς ψυχῆς τῶ φανῶν. καὶ οἱ πρῶτοι δὲ ἀσπῶντος, βραδύσεται γὰ τὸ μῶρῃα τῶς ταιούτοις ταιῶτα. σημῆον δὲ οἰνωμῆρος γὰ, ταιούτοις γίνονται, ὅπῃ μῶρῆστα τῶς φαινομῆροι ἀκολουθούσι, καὶ οὐ τῶ οἶνω. λθ διὰ τί τὰ πῶσῶτα συμφέρει πωσῶς ἀφανῶν, ἐπὶ καὶ τῶς πῶσῶξιν; ἢ ὅπῃ τὰ πῶσῶσῃ ἐφῶσῃ, λεινῶν τὰ δὲ πῶσῶτα, γλι F χροῦπτα ἔχει τινὰ; ῥυπτικόν δὲ τῶ φῶμῃ γρος. μ διὰ τί τὰ μῆρ δῆα ὀξύτερον φθέγγονται, σπῶσῶ ὅσῃ τῶ δὲ ἀπῶ ὀσπῶσῶ, ἀδυνατῶν, ἢ δῶν ἐλάττω κινεῖ ἀέρα, αἰετῶ